

Obsah

Úvod	13
------------	----

PRVNÍ KNIHA OBECNÝ ÚVOD DO ČISTÉ FENOMENOLOGIE

První oddíl Podstata a poznání podstaty

První kapitola	
Fakt a podstata	21
§ 1. Přirozené poznání a zkušenost	21
§ 2. Fakt. Neoddělitelnost faktu a podstaty	22
§ 3. Nazření podstaty a individuální názor	24
§ 4. Nazření podstaty a fantazie. Poznání podstaty je nezávislé na veškerém poznání faktů	26
§ 5. Soudy o podstatách a soudy eidetické obecné platnosti	27
§ 6. Některé základní pojmy. Obecnost a nutnost	29
§ 7. Vědy o faktech a eidetické vědy	30
§ 8. Vztahy závislosti mezi vědou o faktech a eidetickou vědou	32
§ 9. Region a regionální eidetika	33
§ 10. Region a kategorie. Analytický region a jeho kategorie	34
§ 11. Syntaktické předmětnosti a poslední substráty. Syntaktické kategorie	37
§ 12. Rod a druh	38
§ 13. Generalizace a formalizace	39
§ 14. Substrátové kategorie. Substrátová podstata a τόδε τι	41

§ 15. Samostatné a nesamostatné předměty. Konkrétum a individuum	42
§ 16. Region a kategorie v materiální sféře.	
Syntetické poznatky a priori	44
§ 17. Závěr logických úvah	45

Druhá kapitola

Mylné naturalistické výklady	46
§ 18. Úvod do kritických diskusí	46
§ 19. Empiristické ztotožnění zkušenosti a originárně dávajícího aktu	47
§ 20. Empirismus jako skepticismus	50
§ 21. Nejasnosti na idealistické straně	51
§ 22. Obvinění z platónského realismu. Podstata a pojem	53
§ 23. Spontaneita ideace, podstata a fiktum	55
§ 24. Princip všech principů	56
§ 25. Pozitivist v praxi jako přírodovědec, přírodovědec v reflexi jako pozitivist	57
§ 26. Vědy dogmatického postoje a vědy filosofického postoje	58

Druhý oddíl

Základní fenomenologická úvaha

První kapitola

Teze přirozeného postoje a její vyřazení	61
§ 27. Svět přirozeného postoje: já a můj okolní svět	61
§ 28. Cogito. Můj přirozený okolní svět a ideální okolní svět	63
§ 29. „Druhé“ jáské subjekty a intersubjektivní přirozený okolní svět	64
§ 30. Generální teze přirozeného postoje	65
§ 31. Radikální změna přirozené teze. „Vyřazení“, „uzávorkování“	65
§ 32. Fenomenologická ἐποχή	68

Druhá kapitola

Vědomí a přirozená skutečnost	70
§ 33. Předběžné vymezení „čistého“ čili „transcendentálního vědomí“ jako fenomenologického rezidua	70

§ 34. Podstata vědomí jako téma	72
§ 35. Cogito jako „akt“ v pregnantním smyslu. Modifikace inaktuality	73
§ 36. Intencionální prožitek. Prožitek vůbec	76
§ 37. „Zaměření na“, které provádí čisté Já v cogito, a uchopující všímání	77
§ 38. Reflexe na akty. Imanentní a transcendentní vjemy	79
§ 39. Vědomí a přirozená skutečnost. Pojetí „naivního“ člověka . . .	81
§ 40. „Primární“ a „sekundární“ kvality. Tělesně daná věc jako „pouhý jev“ něčeho „fyzikálně pravého“	82
§ 41. Reelný obsah vjemu a jeho transcendentní objekt	84
§ 42. Bytí jako vědomí a bytí jako realita. Principiální rozdíl způsobů názoru	86
§ 43. Vyjasnění principiálního omylu	89
§ 44. Pouze fenomenální bytí transcendentního, absolutní bytí imanentního	90
§ 45. Nevnímaný prožitek, nevnímaná realita	93
§ 46. Nepochybnost imanentního vjemu, pochybnost transcendentního vjemu	95

Třetí kapitola

Region čistého vědomí	97
§ 47. Přirozený svět jako korelát vědomí	97
§ 48. Logická možnost a věcný protismysl světa vně našeho světa . .	99
§ 49. Absolutní vědomí jako reziduum zničení světa	100
§ 50. Fenomenologický postoj a čisté vědomí jako pole fenomenologie	103
§ 51. Význam předběžných transcendentálních úvah	104
§ 53. Animalia a psychologické vědomí	111
§ 54. Pokračování. Transcendentní psychologický prožitek je nahodilý a relativní, transcendentální prožitek je nutný a absolutní	113
§ 55. Závěr. Všechna realita je jsoucí díky „udílení smyslu“. Žádný „subjektivní idealismus“	114

Čtvrtá kapitola

Fenomenologické redukce	116
§ 56. Otázka po rozsahu fenomenologické redukce. Přírodní vědy a duchovní vědy	116
§ 57. Otázka vyřazení čistého Já	117
§ 58. Vyřazení transcendence boha	118
§ 59. Transcendence eidetická. Vyřazení čisté logiky jako mathesis universalis	119
§ 60. Vyřazení materiálně-eidetických disciplín	121
§ 61. Metodologický význam systematiky fenomenologických redukcí	123
§ 62. Předběžné epistemologické výklady. „Dogmatický“ a fenomenologický postoj	125

Třetí oddíl

K metodice a problematice čisté fenomenologie

První kapitola

Předběžné metodické úvahy	128
§ 63. Zvláštní význam metodických úvah pro fenomenologii	128
§ 64. Fenomenologovo vyřazení sebe sama	129
§ 65. Vztah fenomenologie k sobě samé	130
§ 66. Věrné vyjádření jasných daností. Jednoznačné termíny	132
§ 67. Metoda vyjasňování. „Blízkost danosti“ a „vzdálenost danosti“	133
§ 68. Pravé a nepravé stupně jasnosti. Podstata normálního vyjasňování	135
§ 69. Metoda dokonale jasného uchopování podstaty	136
§ 70. Role vjemu v metodě vyjasňování podstaty. Přednost svobodné fantazie	137
§ 71. Problém možnosti deskriptivní eidetiky prožitků	139
§ 72. Konkrétní, abstraktní, „matematické“ eidetické vědy	140
§ 73. Aplikace na problém fenomenologie. Popis a exaktní určení . .	143
§ 74. Deskriptivní a exaktní vědy	145
§ 75. Fenomenologie jako deskriptivní nauka o podstatách čistých prožitků	146

Druhá kapitola

Obecné struktury čistého vědomí	148
§ 76. Téma následujících zkoumání	148
§ 77. Reflexe jako základní osobitost sféry prožitků. Studia v reflexi	150
§ 78. Fenomenologické studium aktů reflexe na prožitky	153
§ 79. Kritický exkurs. Fenomenologie a potíže „sebepozorování“ .	157
§ 80. Vztah prožitků k čistému Já	165
§ 81. Fenomenologický čas a časové vědomí	167
§ 82. Pokračování. Trojitý horizont prožitku, zároveň jako horizont reflexe na prožitky	169
§ 83. Uchopování jednotného proudu prožitků jako „ideje“	170
§ 84. Intencionalita jako hlavní fenomenologické téma	172
§ 85. Senzuální ὕλη, intencionální μορφή	176
§ 86. Funkční problémy	180

Třetí kapitola

Noésis a noéma	183
§ 87. Předběžné poznámky	183
§ 88. Reelné a intencionální složky prožitku. Noéma	184
§ 89. Výpovědi o noématu a výpovědi o skutečnosti. Noéma v psychologické sféře	187
§ 90. „Noematický smysl“ a rozlišení „imanentních objektů“ a „skutečných objektů“	188
§ 91. Přenesení na nejširší sféru intencionality	191
§ 92. Pozornostní změny v noetickém a noematickém ohledu	192
§ 93. Přejít k noeticko-noematickým strukturám vyšší sféry vědomí	196
§ 94. Noésis a noéma v oblasti soudů	197
§ 95. Analogická rozlišení v emotivní a volní sféře	200
§ 96. Přejít k dalším kapitolám. Závěrečné poznámky	202

Čtvrtá kapitola

K problematice noeticko-noematických struktur	204
§ 97. Hyletické a noetické momenty jako reelné, noematické momenty jako nereelné momenty prožitku	204

§ 98. Způsob bytí noématu. Nauka o formách noésí. Nauka o formách noémat	207
§ 99. Noematické jádro a jeho charaktery ve sféře přítomnění a zpřítomnění	210
§ 100. Podstatně zákonitá zvrstvení představ v noésis a noématu . . .	212
§ 101. Stupňové charakteristiky. Různorodé „reflexe“	213
§ 102. Přejchod k novým dimenzím charakterizací	214
§ 103. Charaktery víry a charaktery bytí	215
§ 104. Doxické modalitty jako modifikace	217
§ 105. Modalita víry jako víra, modalita bytí jako bytí	218
§ 106. Afirmace a negace s jejich noematickými korelátly	219
§ 107. Opakované modifikace	221
§ 108. Noematické charaktery nejsou žádná „reflexivní“ určení . . .	222
§ 109. Modifikace neutrality	223
§ 110. Neutralizované vědomí a rozsudek rozumu. Předpokládání . . .	224
§ 111. Modifikace neutrality a fantazie	226
§ 112. Opakovatelnost modifikace fantazie, neopakovatelnost modifikace neutrality	228
§ 113. Aktuální a potenciální kladení	229
§ 114. Pokračování o potencialitě teze a modifikaci neutrality	233
§ 115. Aplikace. Rozšířený pojem aktu. Provádění aktů a probouzení aktů	236
§ 116. Přejchod k novým analýzám. Fundované noése a jejich noematické korelátly	239
§ 117. Fundované teze a završení nauky o modifikaci neutrality. Obecný pojem teze	241
§ 118. Syntézy vědomí. Syntaktické formy	245
§ 119. Proměna polytetických aktů v monotetické	247
§ 120. Pozicionalita a neutralita ve sféře syntéz	249
§ 121. Doxické syntaxe v emotivní a volní sféře	250
§ 122. Mody provádění artikulovaných syntéz. „Téma“	253
§ 123. Zmatenost a zřetelnost jako mody provádění syntetických aktů	255
§ 124. Noeticko-noematická vrstva „logu“. Znamenání a význam . . .	256
§ 125. Modalitty provádění v logicko-výrazové sféře a metoda vyjasňování	259
§ 126. Úplnost a obecnost výrazu	261
§ 127. Výraz soudů a výraz emotivních noémat	262

Čtvrtý oddíl Rozum a skutečnost

První kapitola

Noematický smysl a vztah k předmětu	265
§ 128. Úvod	265
§ 129. „Obsah“ a „předmět“; obsah jako „smysl“	267
§ 130. Vymezení podstaty „noematický smysl“	269
§ 131. „Předmět“, „určitelné X v noematickém smyslu“	270
§ 132. Jádro jakožto smysl v modu své plnosti	273
§ 133. Noematická věta. Tetické a syntetické věty. Věty v oblasti představ	273
§ 134. Nauka o apofantických formách	275
§ 135. Předmět a vědomí. Přejchod k fenomenologii rozumu	278

Druhá kapitola

Fenomenologie rozumu	281
§ 136. První základní forma rozumného vědomí: originárně dávající „vidění“	281
§ 137. Evidence a náhled. „Originární“ a „čistá“, asertorická a apodiktická evidence	284
§ 138. Adekvátní a neadekvátní evidence	285
§ 139. Proplétání všech druhů rozumu. Teoretická, axiologická a praktická pravda	288
§ 140. Potvrzení. Ospravedlnění bez evidence. Ekvivalence pozicionálního a neutrálního náhledu	290
§ 141. Bezprostřední a zprostředkované rozumné kladení. Zprostředkovaná evidence	292
§ 142. Rozumná teze a bytí	294
§ 143. Adekvátní danost věci jako idea v Kantově smyslu	296
§ 144. Skutečnost a originárně dávající vědomí: závěrečná určení	297
§ 145. Kritické poznámky k fenomenologii evidence	298

Třetí kapitola

Stupně obecnosti problematiky teorie rozumu	302
§ 146. Nejobecnější problémy	302

§ 147. Rozvětvení problémů. Formální logika, axiologie a praktika	303
§ 148. Rozumově-teoretické problémy formální ontologie	306
§ 149. Rozumově-teoretické problémy regionálních ontologií. Problém fenomenologické konstituce	307
§ 150. Pokračování. Region ‚věc‘ jako transcendentální vodítko	311
§ 151. Vrstvy transcendentální konstituce věci. Doplnění	314
§ 152. Přenesení problému transcendentální konstituce na jiné regiony	316
§ 153. Plný rozsah transcendentálního problému. Členění zkoumání	317
 Věcný rejstřík	323
Jmenný rejstřík	336
Ediční poznámka	337